

1923-02-05
Blædel, Leif Jacob

Af Hans Hertel

Fra: www.politiken.dk

Kejserpingens søn blev en grævling

Journalist Leif Blædel
fylder 90 år i morgen.

Fødselar. Æblet falder ikke langt fra stammen – tre generationer af familien Blædel har levet af at skrive. – Foto: Lars Hansen (arkiv).

Journalist Leif Blædel, Virum, var næsten forudbestemt til at blive bladmand, men han måtte en lille omvej.

Som uregerlig blev han deporteret til Sorø Akademi, og sin samlede skolegang har han kaldt en ørkenvandring.

Som ung under besættelsen kunne man løbe hornene af sig i det hektiske forlystelsesliv og i den mere hektiske illegalitet, og i de selvironiske memoirer 'Et forår i minefeltet' (1989) fortæller Blædel om tiden som »sabotørvikar« i en verden af ølglade svirebrødre og værnemagere med »tegnebøger så fede som bibler«.

Men Leif Blædel er også femte og yngste barn af Nic. Blædel - den legendariske skribent, der i den grad advarede mod nazismen, at han som udenrigsredaktør på Berlingske Tidende blev tvunget på orlov efter tysk krav - og 9. april 1940 helt væk fra sin stilling.

Berlingske betalte anstændigvis fortsat Blædel løn og gav ham diskret kontor på den anden side af Pilestræde sammen med Pingklubben, og her blev han organisator for den tidlige illegale presse under dæknavnet 'Kejserpingen'.

I den fase fik han god hjælp af sin oprørske 20-årige søn, og Blædel junior stod bi, da Blædel senior natten til 29. august 1943 sammen med 200 andre gidsler blev anholdt af tyskerne og ført til Alsgades Skole. Leif fik sin far frigivet som dødssyg, og det var han, af mavekræft, og døde tre måneder efter som 61-årig.

Grævling med notesblok

Unge Blædel arvede sin fars skrivetalent og civilcourage, og træt af livet som lommebohème og dørsælger gik den 24-årige i 1947 ind fra gaden på Information og blev politireporter.

Hans selvbevidste stædighed, uimponeret af alle autoriteter, blev til 39 års velsignelse for Børge Outzes og Erik Seidenfadens avis, for kejserpingens søn viste sig at være en

grævling, der gravede ud og bed sig fast.

Sammen med Erik Nørgaard angreb han slinger i retsplejen. Han kunne dreje en sag 180 grader rundt til en uventet historie. Han findyrkede kulturreportage og radio- og tv-stoffet, både som en eminent radioanmelder og som reporteren, der med gode kilder i Rosenørns Allé kunne afdække studehandler i radioråd og programudvalg.

Blædel blev en særlig *pain in the ass* på skinhellige magtmennesker som pastor Svend Aage Olsen, formand for Kristelig Lytter- og Fjernseerforening.

I 1956, da tre konservative folketingsmænd ville have rigsadvokaten til at forbyde Henry Millers 'Sexus', var Blædel manden, der ringede op og spurgte, om de havde læst romanen. Det havde de ikke.

Og da Søren Krarup i tv i 1966 sammenlignede Poul Henningsen med Hitlerjugend, var Blædel straks i telefonen til præstegården i Seem per Ribe, fik pastoren til at 'forklare' sig og hængte hans nonsens til tørre i samme dags avis.

Gastronomisk pioner

Leif Blædel blev også bladets gastronomiske pioner, da han fra 1961 - parallelt med Mogens Brandt i Politiken - begyndte at anmelde restauranter efter uanmeldte besøg. I spalten Til bords og i bogform gik den franskforvante Jacques de France til kamp mod datoæg, papkylinger og papmachéflutes.

Madbranchen var smækfornærmet, men det var led i Blædels livslange indsats for kvalitet og ærlig snak. Og det virkede.

Lige så logisk blev han redaktør af Forbrugerrådets månedsblad, Tænk, efter Poul Henningsen. PH - i evig clinch med populisme og konformisme - var Blædels valgfader, som han fortsat med usvigelig loyalitet forsvarede i tykt samt tyndt.

Modsigelseslysten fik i 1986 Blædel til at gå fra Information til Weekendavisen, og her kan man stadig møde den ubestikkelige og uforudsigelige Rasmus Modsat.

Nu bor han i Virum med sin kone, skuespilleren Annegrethe Nissen, nær deres kriminalistiske datter Sara Blædel, og der følges fortsat godt med fra stuelejligheden på Frederiksdalsvej. Ingen skal føle sig sikker. Grævlingen kan stadig bide til.

Af

Fra www.hannet.dk 2020

• Nekrolog, 28 Feb. 2012. ⁴ Folk, der sympatiserer med kulturradikalismen, må se i øjnene, at en af de sidste ægte kulturradikale af den generation, der med rette kan kalde sig noget sådant, forsvandt tirsdag. Med Leif Blædels død efter kort tids sygdom har det danske samfund desuden mistet en betydelig journalist og kritiker. En rastløst flittig publicist rodfæstet i borgerlig ordentlighed og redelighed, i troen på det saglige og oplysningens betydning, bevidst om de grundlæggende faglige værdier, som var Blædels brændstof og hans forudsætning for radikalismen og lidenskaben for arbejdet. Leif Blædel søgte i sin på én gang klassiske og banebrydende journalistik bestandigt bagom det dogmatiske, bagom overtroen, flommen og flosklerne, afdækkede

bortforklaringer, fornægtede vrøvl og afslørede det forløjede. Han skelede aldrig til persons anseelse, eller om han var bekendt af de folk, mod hvem han mente udboring og kritik var fornødent. Han mente, hvad han skrev, han skrev, hvad han mente, og han mente meget.

I 39 år fra 1947-86 prægede Leif Blædel dette blads spalter. Signaturen bl var på linje med Outzes lille o pejlemærke for læserne. Her stod på print, om man var enig eller ej, altid noget, der var værd at læse, det uafviseligt væsentlige; om det var lederen, hvor skribenten knivskarpt gik i kødet på kritisable forhold i retssystem og magtens korridorer, om det skete under pseudonymet Jean de France i de dengang nyskabende vin- og madanmeldelser; eller i den store journalistiske afsløring som til tider blev iværksat med skæg og blå briller. Eller med årene i Blædels specialitet: kritik af radio og tv. Her nåede han vidt med sin enkle og indlysende journalistisk empiriske metode, hvor han beskrev, hvad der blev vist og sagt og af disse præcise iagttagelser drog sine kritiske og polemiske slutninger. Blædels faste spalte var hhv. beundret, frygtet og afskyet, men læst. Fjender fik Blædel, ikke at forglemme i Ekstra Bladet, hvis menneskeforfølgelse han foragtede og bekæmpede med næb og kløer. Da en EB-journalist i 1982 fik Cavling-prisen for en kampagne, Blædel mildt sagt ikke mente stod distancen, sendte han i protest sin egen Cavling-statuar retur. Den havde han fået 10 år før for sin kildekritiske metode, og så var prisen jo pludselig meningsløs.

Leif Blædel, der var en venlig, hjælpsom og blufærdig mand, havde ikke sine kritiske evner fra fremmede. Hans far Nic. Blædel, den markante udenrigsredaktør på Berlingske Tidende i 1930'erne, skrev bogen Forbrydelse og Dumhed i modigt opgør med Nazityskland og blev efter tysk pres fjernet.

Blædel var livet langt bevidst om ytringsmulighedernes skrøbelighed, men gav i øvrigt ikke noget for det enøjede og fanatiske i trykkefrihedsselskaber og andre dogmatiske forsamlings.

Hvor Blædel hver gang trak i harnisk var over for politikeres og kriminaljournalisters nemme populisme i følsomme sager. Blædel protesterede, når pressehetzen satte ind mod eksempelvis pædofile, hvilket mere end én gang indbragte ham tilnavn af Rasmus Modsat. Det tog han i sin kamp mod justitsmordet som en udmærkelse.

Leif Blædel blev berettiget tildelt PH-prisen i 1969. Ikke fordi PH var den unge Blædels ven og mentor, men engagementet og kravet om kvalitet i tingene førte ham naturligt til at efterfølge PH som redaktør 1967-72 af forbrugerbladet Tænk.

I 1986 kom det til et brud med Information. Blædel gik siden til Weekendavisen, hvor han skrev frem til sin død. To dage før Blædels død, døde også hans hustru gennem 60 år, skuespilleren Annegrethe Nissen. Parret efterlader sig datteren, forfatteren Sara Blædel. Leif Blædel blev 90 år. Hans betydning og inspiration for dansk kritisk journalistik er uvurderlig.